

- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 8 stycznia 2014 r. — NetMed przeciwko OHIM — Sander chemisch-pharmazeutische Fabrik (SANDTER 1953)

(Sprawa T-21/14)

(2014/C 61/34)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: NetMed Sàrl (Wasserbillig, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat S. Schafhaus)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Sander chemisch-pharmazeutische Fabrik GmbH (Baden-Baden, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 24 października 2013 r. w sprawie R 1846/2012-1;
- obciążenie pozwanego urzędu kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania poniesionymi w związku z postępowaniem odwoławczym i postępowaniem w sprawie sprzeciwu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SANDTER 1953” dla towarów z klas 3, 5 i 10 — zgłoszenie nr 9 448 887

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Sander chemisch-pharmazeutische Fabrik GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zarejestrowany w Niemczech słowny znak towarowy „Sander” dla towarów z klas 5, 10 i 25; międzynarodowy graficzny znak towarowy wywołujący skutki w Beneluksie, Austrii i Francji, zawierający słowny element „SANDER”, zarejestrowany dla towarów z klas 5, 10 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009 oraz art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2014 r. — NCG Banco przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-24/14)

(2014/C 61/35)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: NCG Banco, SA (La Coruña, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, R. Calvo Salinero i A. Lamadrid de Pablo, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja zakwalifikowała w niej w niej całość środków, której jej zdaniem stanowią hiszpański system leasingu podatkowego, jako niezgodną z rynkiem wewnętrznym nową pomoc państwa;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 1 i 4 zaskarżonej decyzji, w których Komisja wskazała inwestorów AIE jako beneficjentów ww. rzekomej pomocy i jedynych adresatów nakazu jej zwrotu;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on nakaz odzyskania rzekomej pomocy;

- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera ono rozstrzygnięcie w przedmiocie legalności prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty skargi są identyczne z podniesionymi przez skarżącą w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2014 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-25/14)

(2014/C 61/36)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: M. García-Valdecasas Dorrego, Abogado del Estado)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 29 października 2013 r. w sprawie ustalenia zgodności stawek jednostkowych w strefach pobierania opłat na rok 2014 na podstawie art. 17 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 391/2013, w odniesieniu do ustalenia stawki dla Hiszpanii w kwocie 71,69 EUR (Hiszpania kontynentalna) i 58,36 EUR (Hiszpania, Wyspy Kanaryjskie) oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy decyzji Komisji z dnia 29 października 2013 r. w sprawie ustalenia zgodności stawek jednostkowych w strefach pobierania opłat na rok 2014 na podstawie art. 17 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 391/2013, w odniesieniu do ustalenia stawki dla Hiszpanii w kwocie 71,69 EUR (Hiszpania kontynentalna) i 58,36 EUR (Hiszpania, Wyspy Kanaryjskie).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) Naruszenie art. 2 akapit pierwszy rozporządzenia Komisji (UE) nr 1191/2010 z dnia 16 grudnia 2010 r. w związku z art. 11a rozporządzenia (WE) nr 1794/2006 z dnia 6 grudnia 2006 r. ustanawiającego wspólny schemat opłat

za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej, ze względu na to, że przepisy te przewidują, że instytucje zapewniające służby ruchu lotniczego nie muszą pokrywać, w pierwszym okresie odniesienia 2012–2014, odchyleń od prognozy ruchu, które nie przekraczają prognozy ruchu lub znajdują się poniżej tej prognozy o ponad 2 %, w przypadku państw członkowskich, których przepisy krajowe, obowiązujące przed dniem 8 lipca 2010 r., przewidują zmniejszenie stawki jednostkowej wykraczające poza ogólnounijne cele.

- 2) Naruszenie zasady hierarchii norm ze względu na to, że decyzja nie można zmienić rozporządzenia Unii ani nie można w niej zdecydować, że podział ryzyka „należy stosować już” od progu 0 % różnicy zamiast 2 % różnicy, w przypadku gdy nie przewidziano tego wyraźnie w rozporządzeniu wykonawczym.
- 3) Nadużycie proceduralne, ze względu na to, że Komisja ustalając *ex novo* przesłankę podziału ryzyka w schemacie opłat, nie postąpiła zdaniem skarżącej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 549/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiającego ramy tworzenia Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej, do którego odsyła art. 15 ust. 4 nr 550/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie zapewniania służb żeglugi powietrznej w Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej. Skarżąca twierdzi, że przepisy te stanowią, iż Komisja, wspierana przez Komitet ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej, przyjmuje przepisy wykonawcze w celu ustalenia schematu opłat i ponadto należy zastosować procedurę określoną w art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję.

Tytułem ewentualnym skarżąca podnosi również, że Komisja nie dopełniła obowiązku uzasadnienia aktów, a także naruszyła art. 16 rozporządzenia (WE) nr 550/2004, ze względu na to, że nie przeprowadziła ona wcześniejszej konsultacji z Komitetem ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej w przedmiocie kwestii, czy stanowisko Hiszpanii jest zgodne z zasadami i przepisami dotyczącymi opłat.

Skarga wniesiona w dniu 7 stycznia 2014 r. — Taetel przeciwko Komisji

(Sprawa T-29/14)

(2014/C 61/37)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Taetel, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: E. Navarro Varona, P. Vidal Martínez, J. López-Quiroga Tejero i G. Canalejo Lasarte, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska